

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2022/2021
14.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца Друштво Зенит ДОО Ћуприја, чији је пуномоћник Зорица Перић, адвокат у ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Момир Станисављевић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 351/20 од 16.09.2020. године, у седници већа од 14.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 351/20 од 16.09.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судске јединице у Ћуприји, П 706/19 од 04.11.2019. године укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Параћину, Судске јединице у Ћуприји, Ив 554/14 од 30.05.2014. године и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 236.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 351/20 од 16.09.2020. године преиначена је првостепена пресуда тако што је у целости остављено на снази решење о извршењу Основног суда у Параћину, Судске јединице у Ћуприји, Ив 554/14 од 30.05.2014. године којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 588.326,01 динара са законском затезном каматом обрачунатом према одредбама Закона о висини стопе затезне камате од 10.10.2011. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате према одредбама Закона о затезној камати и трошкове извршења у износу од 44.183,00 динара и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 432.236,00 динара, а одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у току 2011. године од тужиоца куповао материјал за грађевинске радове на свом имању у Код тужиоца је куповао материјал до 20.09.2011. године, а након тога код других продаваца. ББ, који је код туженог радио као мајстор, и супруга туженог преузимали су материјал од тужиоца. Количина испорученог материјала је била сагласна количинама наведеним у отпремницама. Тужени је тужиоцу на име испорученог грађевинског материјала исплатио износ од 352.962,00 динара. Тужени је истакао, да је по позиву тужиоцеве запослене, исплатио преостали дуг у износу од 4.650,00 евра, о чему нема доказ.

У отпремницама које је доставио тужилац, осим у отпремницама од 13.09.2011. и 02.08.2011. године, хемијском оловком је накнадно дописан износ. Отпремнице које је доставио тужени од 30.07.2011, 22.07.2011, 03.08.2011. и 02.09.2011. године се разликују од отпремница које је тужилац доставио јер у поменутих отпремницама није наведен износ којим је тужени задужен.

На основу налаза и мишљења вештака економске струке, који су дати према књиговодственој евиденцији тужиоца, тужиоцево потраживање према туженом износи 588.326,01 динара.

На основу налаза и мишљења вештака грађевинске струке у отпремницама тужиоца је наведена већа количина грађевинског материјала од количине уграђеног грађевинског материјала. Вредност уграђеног грађевинског материјала је 849.329,43 динара. У наведени износ је урачуната и арматурна мрежа иако нема поузданих доказа да је уграђена, а од тог износа треба одузети вредност одеђене количине летви.

Према становишту првостепеног суда, тужбени захтев није основан јер рачуни које је тужилац издао нису доказ да је грађевински материјал испоручен туженом, већ су то отпремнице, а садржина отпремница које је тужилац доставио не може се прихватити као истинита. Како се ориганили отпремница налазе код туженог, као купца, тужилац је у својим отпремницама количину и цену испорученог материјала накнадно уписао, због чега се садржина тих отпремница разликује у односу на садржину отпремница које су код туженог у којима ти подаци нису наведени. Поред наведеног, отпремнице није потписао тужени, већ његова супруга и мајстор ББ због чега, такође, не могу бити доказ тужиоцевог потраживања.

Према становишту другостепеног суда, тужбени захтев је основан јер су отпремнице само једно од средстава за доказивање тужиоцевог потраживања. Тужени је и сам истакао да је исплатио тужиоцу износ од 4.650,00 евра на име преосталог дуга, иако не поседује доказ за то, из чега следи да је дуг који је предмет ове парнице сматрао основаним. Како је грађевински материјал који је наведен у отпремницама испоручиван на градилиште туженог, није од значаја ко је потписао те отпремнице.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешно утврђено чињенично стање. Првостепена пресуда садржи разлоге о утврђеним чињеницама који су сагласни међусобно и садржини изведених доказа, због чега овај суд нема разлога да сумња у савесност првостепеног суда приликом оцене изведених доказа и утврђивања чињеничног стања.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Тужени је и сам током поступка истакао да је исплатио тужиоцу преостали износ од 4.650,00 евра за испоручени грађевински материјал, иако за то нема доказ, чиме је учинио извесним да потраживање тужиоца постоји. Висина потраживања тужиоца у износу од 588.326,01 динара утврђена је на основу налаза и мишљења вештака економске струке који су дати према књиговодственој евиденцији тужиоца. Чињеница да се отпремнице које се налазе код тужиоца и туженог разликују није доказ да потраживање тужиоца не постоји имајући у виду да је и сам тужени истакао да је тај дуг већ исплатио. Основаност тужиоцевог потраживања произлази и из тврдње мајстора који је код туженог примао испоручиван грађевински материјал да су се количина испорученог материјала и материјала наведеног у отпремницама међусобно слагале. На основу налаза и мишљења вештака грађевинске струке утврђено је да је вредност уграђеног грађевинског материјала 849.329,43 динара. Тужени је неспорно исплатио тужиоцу износ од 352.962,00 динара на име испорученог грађевинског материјала, а није доказао да је грађевински материјал еквивалентан преосталом износу укупне вредности изведених радова купио код другог продавца. Стога је побијаном пресудом на основу правилне примене чланова 262. и 277. ЗОО тужбени захтев усвојен.

Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154 ЗПП, одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова ревизијског јер тужени није успео у овом поступку, а одговор на ревизију који је поднео тужилац није био потребан за ову парницу.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић